

Arrest

nr. 317 943 van 4 december 2024
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juni 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 mei 2012 werd aan verzoeker een aankomstverklaring uitgereikt in Boom, geldig tot 27 augustus 2012.

1.2. Op 16 oktober 2012 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker (bijlage 13).

1.3. Op 3 juni 2013 werd een verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd tussen verzoeker en mevrouw J.O., van Nigeriaanse nationaliteit, met verblijfsrecht in België.

1.4. Op 13 mei 2013 werd F.E.T. geboren, zoon van verzoeker en mevrouw J.O.

1.5. Op 23 juli 2013 werd aan verzoeker een aankomstverklaring uitgereikt in Antwerpen, geldig tot 6 september 2013. Verzoeker legde hierbij een Spaanse verblijfsvergunning voor, geldig van 6 augustus 2012 tot 24 juni 2014.

1.6. Op 5 mei 2014 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw J.O.

1.7. Op 13 september 2014 werd uit dit huwelijk F.E.G. geboren.

1.8. Op 26 mei 2015 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met drie jaar uitstel en een geldboete wegens oplichting en het wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen en daaraan deel te nemen.

1.9. Op 9 juli 2019 diende verzoeker een aanvraag in tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.10. Op 27 augustus 2020 werd verzoekers dochter F.E.A. geboren.

1.11. Op 8 maart 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn minderjarig kind F.E.T.

1.12. Op 25 mei 2021 verkreeg verzoekers echtgenote en bijgevolg ook zijn kinderen de Belgische nationaliteit.

1.13. Op 26 mei 2021 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge – bij verstek – veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van 1.000 euro te vermeerderen met opdecimen “voor de feiten van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting”.

1.14. Op 6 september 2021 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) ten aanzien van verzoeker. Het hiertegen ingediende beroep werd door de Raad verworpen bij arrest van 17 januari 2022 met nummer 266 716.

1.15. Op 22 maart 2023 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete wegens mensenhandel.

1.16. Op 2 maart 2024 nam verweerder een beslissing waarbij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

1.17. Op 4 juni 2024 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 317 941 van 4 december 2024.

1.18. Eveneens op 4 juni 2024 nam verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer,:

Naam: [F.]

Voornaam: [S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Nigeria

Alias op basis van valse documenten: [M.O.N.], geboren op [...], onderdaan van België.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.06.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

[] Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 26.05.2015 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 11/02/2015 tot 26/05/2015 en een geldboete 250,00 EUR (x 6 = 1.500,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 2 maanden) wegens oplichting en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen.

Uit het vonnis blijkt dat via het internet met vervalste kredietkaart(gegevens) bestellingen van Pandora-juwelen zijn geplaatst zonder de intentie om deze effectief te betalen. Hierbij hebben ze zich valselyk uitgegeven als bestemming van het postpakket en daartoe misbruik gemaakt van e-mailadressen en identiteiten van andere personen om bestellingen te plaatsen met het bedriegelijk opzet de hierna vermelde juwelen te doen overhandigen ten nadelen van [C.] bva. Het betreft een pakket Pandora juwelen ter waarde van 1.871,50 euro op 16.10.2014 en een pakket Pandora juwelen ter waarde van 1.998 euro op 21.10.2014.

Op 22.03.2023 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf 1 jaar, tot een geldboete van 1.000,00 EUR (x 8 = 8.000,00 EUR) (vervangende gevangenisstraf : 3 maanden), tot ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art.31 Strafwetboek gedurende 5 jaren en tot bijzondere verbeurdverklaring wegens mensenhandel door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare positie waarin het slachtoffer verkeert ingeval van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt, ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, wegens aanwerven, meenemen, wegbrengen, bij zich houden, aanzetten, ter beschikking stellen van een persoon teneinde hem over te leveren aan de bedelarij, met misbruik van de bijzonder kwetsbare positie waarin een persoon verkeert en wegens wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie, ook al heeft men niet de bedoeling een misdrijf in het raam van deze organisatie te plegen of daaraan deel te nemen.

Uit het vonnis blijkt dat de PZ Brugge in het najaar van 2018 vaststelde dat er meer vrouwelijke prostituees dan gewoonlijk en van Afrikaanse origine hun seksuele diensten aanboden op de website www.redlights.be. Men verwees in de advertenties naar privé-ontvangst in Brugge, als naar escortdiensten in gans België. Uit het onderzoek naar de beheerder van de site "redlights", bleek dat er klanten verschillende klachten formuleerden die aanwijzingen inhielden van mensenhandel. Er werd gebruik gemaakt van "black-taxi's", zijnde niet vergunde taxi's die meisjes naar hun afspraken brachten tegen betaling. Het blijkt dat betrokkene optrad als "Black Taxi". Betrokkene zou zich bewust zijn geweest van het feit dat hij personen vervoerde naar een prostitutieopdracht. Dat werd ter zitting ook niet betwist. Bovendien rekende hij een hoge prijs voor dit vervoer. Betrokkene werkte dan ook bewust mee aan de seksuele uitbuiting van bijzonder kwetsbare vrouwen en dit louter voor gemakkelijk geldgewin.

Mensensmokkel is een verwerpelijk misdrijf en tast een normale maatschappelijke orde en de bescherming van alle leden ervan, zelfs gewone verblijvers, ernstig aan. Het getuigt van een volstrekte afwezigheid van empathie met de vermeende slachtoffers en is van aard deze fysisch zowel als psychisch aan te tasten.

Omwille van zijn precaire verblijfsstatuut werd in het vonnis bovendien besloten dat zijn echtgenote dient gezien te worden als enige kostwinner. Dat betrokkene zou kunnen recidiveren, kan binnen deze context dan ook geenszins uitgesloten worden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Op 30.01.2024 vulde dhr. [F.] een vragenlijst "hoorrecht" in. Hij verklaarde sinds 2012 in België te verblijven. Hij heeft zijn documenten momenteel niet bij zich en weet niet waar zijn documenten zich momenteel bevinden. In zijn administratief dossier bevindt zich een kopie van zijn (inmiddels vervallen) paspoort. Hij verklaarde dat hij zijn land van herkomst in 2003 verlaten heeft. Dhr. [F.] heeft reeds op verschillende manieren getracht om zijn verblijf in België te regulariseren, echter telkens zonder succes.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 29.05.2012 aankwam in België, met een aankomstverklaring en toegelaten verblijf tot 27.08.2012 (op basis van zijn Spaanse verblijfsvergunning). Op 01.02.2013 betekent hij zijn eerste bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zijn toegelaten verblijfsduur verstreken is. Op 08.06.2013 komt betrokkene opnieuw naar België met een toegelaten verblijf tot 06.09.2013 (opnieuw op basis van zijn Spaanse verblijfsvergunning). Op 24.03.2014 wordt een meldingsfiche voorgenomen huwelijk opgesteld met een verblijfsgerechtigde vreemdelinge en op 05.05.2014 treedt betrokkene te Antwerpen in het huwelijk. Op 18.01.2016 wordt betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle. Op 06.07.2019 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis in. Dit verzoek werd op 02.02.2024 ongegrond verklaard. Zo werd er geoordeeld

dat omwille van de herhaaldelijke inbreuken tegen de openbare orde een gunstige regeling aan de betrokkene geenszins kan worden toegestaan.

Op 08.03.2021 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch kind. Deze aanvraag wordt geweigerd bij beslissing dd. 06.09.2021. Deze beslissing wordt op 17.01.2022 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zijn bijlage 35 wordt ingetrokken op 01.03.2022. Op 29.03.2022 wordt betrokkene nogmaals aangetroffen bij een administratieve controle waarbij blijkt dat hij tewerkgesteld is onder een vervalste identiteit.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het bezit was van een vervallen Spaanse verblijfskaart.

Uit het antwoord van de Spaanse autoriteiten blijkt dat betrokkene er op heden geen verblijf meer geniet.

Wat zijn familiale situatie in België betreft geeft hij aan een duurzame relatie te hebben met zijn vrouw, [J.O.], een Belgische onderdane die in Merksem woont. Samen hebben zij drie minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied. Zij zijn geboren in 2013, 2014 en 2020 en hebben de Belgische nationaliteit. [F.E.T.] – R.R. [...] – Belg sinds 25.01.2021; [F.E.G.] – R.R. [...] – Belg sinds 25.01.2021; [F.E.A.] – R.R. [...] – Belg sinds 25.01.2021. Dit blijkt uit het administratief dossier en wordt niet betwist. Het hebben van kinderen op het Belgische grondgebied en een vrouw geeft niet automatisch recht op verblijf.

Hoewel betrokkene op 05.05.2014 in het huwelijk trad met een verblijfsgerechtigde onderdane (nu Belgische) en dus de kans had hier een gezinsleven uit bouwen (hoewel hij geen enkele aanvraag tot vestiging deed in functie van zijn echtgenote) werd hij reeds op 26.05.2015 voor de eerste maal veroordeeld door de correctionele rechtbank, waarbij hij van 11.02.2015 tot 28.05.2015 in voorhechtenis zat. Op dat ogenblik was betrokkene reeds vader van twee minderjarige (op dat ogenblik) verblijfsgerechtigde kinderen (geboren op 13.05.2013 en op 13.09.2014). Betrokkene trok echter geen enkele lering uit deze veroordeling en ondernam geen enkele poging om verblijfsrecht te bekomen in België op basis van zijn echtgenote en zijn twee kinderen, tot het indienen van aanvraag 9bis op 17.06.2019. Hierbij dient aangestipt te worden dat betrokkene in het bezit was van een Spaanse verblijfsvergunning, geldig tot 24.06.2019. Betrokkene genoot toen in Spanje de status van langdurig ingezetene, op basis waarvan hij in België, via tewerkstelling, eveneens een verblijfsrecht kon bekomen. Betrokkene heeft echter nooit van deze mogelijkheid gebruikt gemaakt maar koos daarentegen voor inkomsten uit criminele activiteiten en dit niettegenstaande zijn mogelijkheden om op legale wijze via tewerkstelling of via zijn echtgenote een verblijfsrecht te bekomen. Op 22.03.2023, op verzet 26.05.2021, werd betrokkene opnieuw veroordeeld voor ernstige inbreuken tegen de openbare orde, gepleegd tussen 01.01.2016 en 06.02.2020. Betrokkene werkte bewust mee aan de seksuele uitbuiting van bijzonder kwetsbare vrouwen en dit louter voor gemakkelijk geldgewin. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kon niet worden vastgesteld. Gelet op het verblijf van betrokkene sinds 2012 kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch er blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Op 08.03.2021 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch kind. De nauwste band die betrokkene met België heeft, is het feit dat hij de echtgenoot is van een Belgische onderdane en de vader van drie Belgische kinderen. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Echter, opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Betrokkene bleek namelijk reeds vader te zijn geworden van twee kinderen in België wanneer hij besloot zich in te laten met oplichting. De feiten met betrekking tot de pandora-juwelen vonden namelijk plaats op oktober 2014. Ook de veroordeling van 22.03.2023 betrof feiten die plaatsvonden op een ogenblik dat betrokkene reeds ouderlijke verantwoordelijkheid droeg. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kinderen, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden.

Er dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene er – binnen zijn precaire verblijfssituatie – zelf voor gekozen heeft om zijn situatie nog verder te bemoeilijken. Gezien de gebrekkige interesse voor het gezinsleven die betrokkene zelf kennelijk ondergeschikt acht aan zijn bewegingsvrijheid met bijhorende criminele activiteiten, werd het weigeren van het verblijfsrecht als vader van een Belgisch kind, wel degelijk evenredig geacht.

Gezien deze overwegingen worden de familiale belangen van betrokkene dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Vooreerst merken we op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen bij de echtgenote in België laten verblijven, aangezien zij allen over de Belgische nationaliteit beschikken. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders moeten, desgewenst in Nigeria (zowel betrokkene als zijn echtgenote zijn geboren in Nigeria en mijnheer beschikt er nog over een ruim familiaal netwerk). De echtgenote en de kinderen kunnen er ook voor kiezen in België te blijven en contact te houden met betrokkene via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke reizen. Bovendien merken we op dat de feitelijke gezinssituatie van zijn kinderen door huidige beslissing niet verandert. Zij hebben steeds ingewoond bij hun moeder en zullen dat ook blijven doen.

Mijnheer heeft namelijk nooit enig verblijfsrecht gehad in België en verblijft hier al jarenlang illegaal, niettegenstaande het feit dat hij reeds op 05.05.2014 in het huwelijk trad en dat zijn eerste kind geboren werd op 13.05.2013 en niettegenstaande het feit dat hij de status van langdurig ingezetene genoot in Spanje. Pas op 17.06.2019 dient betrokkene een eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging in, door middel van huidige aanvraag 9bis.

De moeder is al jarenlang de verantwoordelijke ouder die steeds voor het gezin heeft ingestaan. De moeder is bijgevolg al jarenlang de voornaamste zorgdrager van de kinderen. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen er niet toe in staat zou zijn (fysiek, mentaal) om de kinderen op te voeden of er niet toe bereid zou zijn om dat te doen. De moeder van de kinderen is intussen al jarenlang in België en werd recentelijk zelf Belgische. Zij kan dan ook gebruik maken van allerlei ondersteunende diensten om haar bij te staan in die zorg over de kinderen, zoals daar zijn Kind en Gezin, het CLB, gezinsondersteunende diensten, de school, de kinderbijslag, alle mogelijke medische verzorging en opvolging voor de kinderen, kinderopvang, enz. Niets sluit uit dat moeder en kind(eren) verder in België verblijven en dat de vader van het kind een andere verblijfplaats kiest. Ook van op afstand kan betrokkene het vaderschap, voor zover hij dit reeds opneemt, opnemen. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen kan hij nauw betrokken blijven bij zijn kinderen. Voor zover hij op een dag financieel zou wensen bij te dragen, kan dat evengoed vanuit het buitenland.

We merken op dat de verantwoordelijkheid voor de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Betrokkene draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn kinderen zich momenteel bevinden. Dat de uitoefening van zijn gezinsleven met zijn kinderen en zijn echtgenote moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde.

Artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Hij geeft aan geen overige familie te hebben in België. Zijn familie zou in Nigeria en het Verenigd-Koninkrijk wonen. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Voorts bevat het administratief geen informatie die toelaat te besluiten dat de betrokkene zou lijden aan een ziekte die hem verhindert om te reizen of om terug te keren naar het Nigeriaans grondgebied.

Dhr. [F.] wil niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat zijn vrouw en kinderen de Belgische nationaliteit heeft. Hij brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: "schending van het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - schending van het artikel 8 van het Europees verdrag betreffende de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden - schending van de zorgvuldigheidsplicht - schending van het beginsel van evenredigheid - schending van het artikel 22 bis van de gecoördineerde Grondwet 1994".

Hij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel: Het hoger belang van het kind en het artikel 8 EVRM

1.

*Artikel 1 van het EVRM definieert het toepassingsgebied *ratione personae* van het EVRM.*

Het legt de staten de verplichting op om deze kern van 'basisrechten' te respecteren ten aanzien van 'eenieder die onder zijn rechtsmacht sorteert'. Een persoon in precair verblijf sorteert feitelijk onder de rechtsmacht van de staat. De staat is immers bij machte om dwangmaatregelen te nemen ten aanzien van personen op haar grondgebied in illegaal of precair verblijf.

Hoewel het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de staat een legitiem belang heeft bij het controleren en reguleren van migratie, heeft het Hof ook nuances aangebracht en heeft zij situaties vastgesteld waarbij de staat de grenzen van haar legitiem belang (manifest) overschrijdt.

2.

Juridisch is 'het belang van het kind' een blanco norm, de essentie van het begrip situeert zich in de menswetenschappen (ontwikkelingspsychologie, pediatrie, pedagogie, etc.). Het belang van een individueel kind is geen vaststaand gegeven, het verschilt van kind tot kind. In zijn wezen is het belang van het kind een feitenkwestie, waarbij meerdere feitelijke constellaties het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ertoe hebben gebracht in zijn rechtspraak om juridische criteria te ontwikkelen.

Vooreerst moet daarbij worden opgemerkt dat de tussenkomst vanwege de overheden in de levenswereld van een minderjarige steeds een inperking uitmaakt op het artikel 8.1 EVRM.

Deze inbreuk situeert zich in de familiale sfeer van de eigen onderdaan (KT t. Finland).

Het kind mag geen onnodige schade ondergaan.

De gedragslijn van de overheden moet voorspelbaar, rechtszeker en secuur zijn.

Het belang van het kind is als grondwettelijke norm in essentie dan ook een stand still verplichting in hoofde van de staat; er mag geen niet-gerechtigde afbreuk worden gedaan aan het 'hogere belang van het kind'.

Het bewaken van de 'eenheid van het gezin' als positieve verplichting in hoofde van de staten staat in de rechtspraak van het EHRM als maatstaf centraal bij de beoordelingen van de in de kwestie betrokken minderjarige kinderen.

3.

Wel heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de rechtsorde. Onze maatschappij koestert kinderen. Wij erkennen hun kwetsbaarheid en zien daarbij hun nood aan extra bescherming. Hun welzijn primeert. Kinderen in een migratiecontext zijn de meest kwetsbaren in onze samenleving. Maar elk kind verdient de gedegen extra belangenafweging dewelke de Grondwet, het EVRM en het VN-kinderrechtenverdrag voorschrijft.

Er kunnen belangen zijn die zwaarder doorwegen dan de belangen van een individueel kind, er zijn situaties waar derogatie denkbaar is. Toch vereist de bijzondere aard van het belang van het kind dat dit uitzonderingssituaties zijn, te denken valt bijvoorbeeld aan zeer ernstige bedreigingen van de staatsveiligheid.

Het verschil tussen een absoluut recht en 'hogere' recht kan als volgt worden geïllustreerd:

- Men kan de veroordeelde terrorist niet terugsturen naar een land waar hij zal worden gefolterd (EHRM, 1989 Soering). Het beginsel van nonrefoulement, een absoluut recht onder artikel 3 EVRM juncto artikel 3 VNantifolterverdrag is geschonden (dit is een regel van ius cogens).

- Men kan dezelfde veroordeelde terrorist wel terugwijzen naar het land van herkomst wanneer hij daar niet in onveiligheid is ondanks de realiteit dat hij een Belgisch kind heeft. Hier weegt het belang van de staat zwaarder door ten opzichte van het 'hogere belang van het kind'.

4.

Daaruit kan worden afgeleid dat enkel zwaarwichtige redenen die weldegelijk op een secure wijze zijn onderzocht in de individuele situatie van de betrokken minderjarigen kunnen doen besluiten dat redenen van openbare orde voorrang kunnen krijgen op het recht van kinderen om te mogen opgroeien in aanwezigheid van de beide ouders.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM noch van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf.

Verzoeker betwist dit en wijst op de onzorgvuldigheden in het onderzoek van verweerder dat niet (voldoende) heeft plaatsgevonden.

5.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verwerende partij ab initio niet betwist dat verzoeker ruime belangen heeft op Belgisch grondgebied. De bestreden beslissing vermeldt de echtgenote van verzoeker, zijn drie minderjarige kinderen en erkent uitdrukkelijk het bestaan van een gezinsleven in België.

Niettegenstaande deze erkenning voert de gemachtigde geen enkele persoonlijke en individuele vorm van onderzoek naar de situatie en de opvoedingsomstandigheden van de betrokken minderjarigen, die alle drie de Belgische nationaliteit bezitten.

6.

Verweerder kopieert woordelijk zijn motivering uit de verwijderingsbeslissing dd. 4 juni 2024 (bijlage 13septies) in de bestreden beslissing. De enige motivering die door verwerende partij wordt gegeven met betrekking tot het inreisverbod, is de volgende:

*“Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale situatie.”
“Een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.”*

In welke mate dat verweerder zijn beslissing tot oplegging van een inreisverbod van 8 jaar is gekomen, is voor verzoeker niet duidelijk. De motivering van verwerende partij is louter gefocust op een fair balance afweging tussen de openbare orde en het recht van verzoeker op een gezinsleven in het licht van een verwijderingsmaatregel. De hierboven geciteerde bepalingen zijn dusdanig algemeen dat zij op elke gelijkaardige situatie zoals die van verzoeker kunnen worden toegepast.

De afwegingen die door verweerder worden gemaakt, worden geenszins concreet bekeken vanuit het inreisverbod. Dat blijkt ook uit de rechtspraak van het EHRM die door verwerende partij werd aangehaald in diens motivering, die enkel van toepassing zijn op situaties van verwijdering van het grondgebied, niet op een inreisverbod.

7.

Wat de impact van dergelijk inreisverbod zal inhouden voor het gezinsleven van verzoeker wordt dus op geen enkel moment concreet onderzocht. Verzoeker geeft enkel “alternatieven” (die geen alternatieven zijn) hoe dat het gezin nog bij elkaar kan zijn in het geval van verwijdering.

Verweerder gaat hierbij bewust voorbij het gegeven dat het inreisverbod de voornaamste mogelijkheid voor het gezin om bij elkaar te zijn, in het geval van een verwijdering van verzoeker, totaal verhindert. Een tijdelijk kort verblijf of verlofperiode aan zijn gezin is voor verzoeker een oplossing om zijn kinderen en echtgenoot met regelmaat te bezoeken, in afwachting van een nieuw verblijfsrecht.

De motivering dat de kinderen en de echtgenote van verzoeker tijdens de vakantieperiodes op bezoek kunnen gaan bij verzoeker, in het geval dat hij wordt verwijderd en in Nigeria dient te verblijven, is kort door de bocht en houdt geen rekening met de concrete noden en vooral mogelijkheden van het gezin.

8.

Het gezin heeft momenteel maar één inkomen. Om tijdens schoolvakanties regelmatig over en weer te vliegen naar Nigeria voor vier personen is onbetaalbaar voor het gezin, dat weliswaar kan rondkomen gelet op de budgettering door de echtgenote van verzoeker, maar geen extra kosten naast de vaste kosten kan betalen.

Bovendien zijn zij gebonden aan de schoolvakanties, maar ook aan de jaarlijkse, veel beperktere vakantieperiode die de echtgenote van verzoeker verkrijgt van haar werk. Zij kan het niet veroorloven om langer (en dus onbetaald) verlof te nemen, vermits haar inkomsten de enige inkomsten binnen het gezin zijn.

Dit alles zorgt ervoor dat de fysieke bezoekenmomenten van de kinderen drastisch beperkt of zelfs onmogelijk zullen worden.

9.

Verweerder zal potentieel het argument opwerpen dat de kinderen ook alleen op het vliegtuig kunnen worden gezet, opdat zij vaker hun vader kunnen bezoeken (hun vakanties zijn immers langer en frequenter). Ten eerste doet dit geen afbreuk aan de drie vliegtickets die alsnog moeten worden betaald (in schoolvakanties zijn deze tickets niet te betalen voor het gezin).

De kinderen voor langere tijd alleen, zonder hun moeder, sturen naar een land waar zij hun weg niet kennen, tussen eventuele familieleden die zij amper tot nooit zien (hun vader buiten beschouwing gelaten), is geen realistische optie.

Gedurende een bepaalde periode van hun moeder gescheiden worden en dit in een vreemde omgeving, brengt voor een kind ook ongezonde stress met zich mee.

10.

Het komt erop neer dat het feitelijk onmogelijk is voor het gezin om verzoeker te gaan bezoeken in Nigeria, in het geval dat hij verwijderd wordt van het Belgisch grondgebied.

De financiële middelen ontbreken.

Dit betekent dus een fysieke scheiding voor 8 jaar wanneer verzoeker zich niet op Belgisch grondgebied mag begeven.

Verzoeker zou namelijk, in geval van verwijdering, wél gemakkelijk(er) met een visum naar België kunnen komen, tijdens de laagseizoenen om de kosten van vliegtickets te drukken (de kost van één ticket is minder dan 3 of 4 tickets). Hij kan dan ook frequenter zijn kinderen zien doordat hij niet gebonden is aan de vakantieperiodes van zijn echtgenote.

De beslissing van verweerder tot het inreisverbod van 8 jaar, rekening houdend met de financiële onmogelijkheid van het gezin om te reizen, houdt met deze concrete toestand geen rekening.

11.

Verweerder verwijst ook naar moderne communicatiemiddelen om de scheiding te rechtvaardigen. Hij stelt dat verzoeker perfect kan (video)bellen met zijn kinderen.

Hij houdt hierbij geen rekening met het feit dat de echtgenote en de kinderen van verzoeker regelmatig langskwamen in de gevangenis en het CIB (stukken 3 en 12).

Gelet op de financiële onmogelijkheid voor het gezin om af te reizen naar Nigeria, is dus enkel contact via telecommunicatie mogelijk.

Dit is niet houdbaar voor een periode van 8 jaar en niet realistisch.

In het kader van een inreisverbod, verwijst verzoeker naar een arrest van Uw Raad dd. 25.3.2021 (nr. 251 642) en meer bepaald naar volgende passage (en die hij toepasbaar acht in zijn casus):

"2.14. De bestreden beslissing stelt: "Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)."

2.15. Echter betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing doch wel een inreisverbod van 10 jaar. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing op onevenredige wijze zijn gezinsleven fnuikt. Het is disproportioneel en kennelijk onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij gedurende 10 jaar een gezinsleven onderhoudt met zijn kind louter door moderne communicatiemiddelen te gebruiken. [...]

2.16. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar niet getuigt van een fair balance tussen de belangen van de staat enerzijds en verzoekers privébelangen anderzijds die onder meer bestaan in het kunnen verderzetten van gezinsbanden met zijn dochtertje van drie jaar."

12.

De motivering in de bestreden beslissing is allerm minst 'afdoende' om te getuigen van een behoorlijke fair balance oefening vanwege de gemachtigde. Het eenvoudig vaststellen van veroordelingen in hoofde van verzoeker zonder meer betekent niet noodzakelijk dat de verplichtingen in hoofde van het artikel 8 EVRM juncto artikel 74/13 Verblijfswet werden nageleefd en wel integendeel.

Dergelijke oordeelsvorming getuigt enkel van een onderzoek à charge naar de betrokkene, waarbij een opsomming wordt gegeven van strafrechtelijke antecedenten maar waar geen woord geschreven wordt over de impact van het inreisverbod op de partner van verzoeker en voornamelijk op het welzijn en het verder

opgroeien van zijn kinderen. Enkel en alleen oordelen dat de belangen van de samenleving superieur zijn aan gezinsbelangen kan niet kwalificeren als een deugdelijke belangenafweging.

13.

De redenering van verweerder waarin hij stelt dat “verzoeker door zijn eigen toedoen door zal worden gescheiden van zijn familie” is noch afdoende individueel, noch gerechtvaardigd. Een inreisverbod dat wordt opgelegd ten voordele van de openbare orde zou zo altijd gerechtvaardigd zijn, vermits dergelijk verbod quasi-altijd na een al dan niet effectieve correctionele veroordeling wordt opgelegd.

Tevens is het gezin van verzoeker, zijn echtgenote en kinderen gevestigd in België en werd het gezin gevormd in rechtmatig verblijf. Door verwerende partij wordt hard in het leven van moeder en kinderen ingehakt: in België blijven, waar ze geworteld zijn of verhuizen naar Nigeria (waar de kinderen nooit hebben gewoond of naar school zijn geweest). Verhuizen is geen optie voor het gezin.

14.

Thans doet zij afbreuk aan de rechten van de kinderen om te verblijven in de lidstaat waar zij zijn geboren en opgevoed. Het argument dat verzoeker deze patstelling enkel aan zichzelf en het eigen gedrag heeft te wijten, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststelling dat er zeer ingrijpende maatregelen worden genomen ten aanzien van zowel verzoeker en diens gezin en komt in feite neer op de redenering dat het kind kan bestraft worden, ontwricht worden uit zijn eigen gekende levenswereld omwille van de fouten gemaakt door zijn of haar ouder. Uiteraard kan moeder altijd ervoor kiezen in België te blijven en alleen haar kinderen opvoeden, alsof kinderen geen recht of fysiek samenzijn met hun biologische ouder kunnen genieten.

Mogen en kunnen kinderen het slachtoffer zijn van het gedrag van hun ouders? Zeker wanneer dat gedrag, hoewel destructief, zich in het verleden heeft afgepeeld.

15.

In haar arrest ‘Jeunesse’ benadrukt het EVRM dat in elke zaak dewelke raakt aan de rechten van het kind, het hoger belang van dit kind steeds de eerste afweging moet zijn.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen poging onderneemt om daar een coherente denkoefening in te maken.

Ieder redelijk denkend mens ziet dat de verzoekende partij, en vooral zijn kinderen, bij het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan ingevolge een inbreuk op artikel 8 EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

Thans tonen diverse studies aan dat kinderen die opgroeien in afwezigheid van de vaderfiguur, aanzienlijk veel meer kans maken om op latere leeftijd een delinquent gedragspatroon te ontwikkelen¹.

16.

Thans wordt door de administratie het argument openbare orde en de door verzoeker gepleegd inbreuken aangewend ter ondersteuning van de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft tussen de belangen van de staat enerzijds en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds.

17.

Daarbij dient eveneens verwezen te worden naar (vaste) rechtspraak van het EHRM waar vooreerst precedent werd gesteld in de zaak *Boultif t. Zwitserland*– 2001.

Bij het beoordelen van de verhouding tussen de plicht van de staat om de openbare orde te beschermen en het recht op een gezinsleven onder artikel 8 EVRM moet worden rekening gehouden met volgende criteria:

- De ernst van de feiten: waarbij verzoeker niet betwist dat hij roekeloos is geweest en inbreuken heeft begaan op de strafwet. Hij heeft dan ook zijn gevangenisstraf moeten uitzitten, hetgeen hem heeft laten reflecteren over zijn daden in het verleden.
- De lengte van het verblijf van verzoeker op het grondgebied: verzoeker verblijft al sinds 2012 onafgebroken op het Belgisch grondgebied. En daarvoor verblijft hij lange tijd in Spanje waar het statuut van langdurig ingezetene genoot. Heden is verzoeker bijna 44 jaar oud. Hij heeft geen bindingen meer met Nigeria, hij heeft geen contact meer met zijn familie. Verzoeker heeft geen enkele zekerheid om daar enig inkomen te verkrijgen.

- De nationaliteiten en verblijfsstatus van de verschillende gezinsleden. Verzoekers echtgenote en zijn drie minderjarige kinderen zijn Belgische onderdanen. Zijn kinderen zijn allen in België geboren en hebben nooit in Nigeria gewoond. Zij hebben geen enkele band met Nigeria.
- Het concrete gezinsleven, de lengte van een relatie en de duurtijd van de affectieve banden, alsook de leeftijd van de kinderen:
- Verzoeker is altijd in het leven van zijn kinderen geweest en is een zeer actieve vader (stukken 9-11)

In ieder geval zijn de kinderen allen gewend aan de sociale en culturele gebruiken van België, vermits zij hier altijd naar school zijn gegaan en hier zijn opgegroeid. Zij hebben wellicht Nigeriaanse roots door hun ouders, maar hebben enkel binding met België.

- De moeilijkheden die de huwelijkspartner zal ondervinden indien zij verzoeker zou volgen naar het land van herkomst:
- De echtgenote van verzoeker heeft hier een stabiele job en leven. Zij heeft hier een nauwe vriendenkring, o.a. haar collega's die zij al jarenlang kent, waarop zij kan steunen.

In de zaak *Uner t. Nederland* – vervolgt het Hof door bijkomend als criterium aan te merken:

- De band en de verbondenheid van het kind met het gastland van diens ouders. De band tussen de kinderen en België, alwaar zij hun volledige leven zijn opgegroeid, een vaste vriendenkring hebben en een schools traject hebben lopen, kan niet ernstig worden betwist, zoals hierboven reeds uitgebreid werd aangehaald.

Uw Raad stelde in haar recent arrest 285372 van 17 december 2022 als volgt:

“De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, punt 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, punt 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, *Boughanemi v. Frankrijk*, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gül v. Zwitserland*, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, *C. v. België*, § 25; EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland* §60)…”

Wat betreft de relatie tussen een ouder en een jong kind stelde het EHRM immers:

“dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (*IgnaccoloZenide c. Roumanie*, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, *Maire c. Portugal*, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, *Pini et autres c. Roumanie*, précité).” (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, *Moretti en Benedetti / Italië*, punt 70).

19.

Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder, die niet met hem of haar samenwoont. Het verbreken van het contact met een jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder.

Deze overwegingen dienen in deze casus door te wegen.

20.

Tot slot blijkt dat de gemachtigde de band tussen ouder en kind enkel vanuit het oogpunt van de ouder heeft bekeken en niet vanuit het oogpunt van de kinderen zelf.

Nochtans heeft verzoeker een punt waar hij stelt dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen.

Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test:

“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X*

v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. » En verder "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in dit kader : "Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is.

Hoewel Belgische recht de iure geen precedentenwerking kent, komt dergelijke werking wél toe aan de oorspronkelijke arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De rechtspraak met betrekking tot het hoger belang van het kind is ook zeer standvastig en consequent.

Het middel is gegrond."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit is een bepaling die van toepassing is op een verwijderingsmaatregel, wat de bestreden beslissing niet is. Verder leest de Raad in het middel geen concrete uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 22 bis van de Grondwet schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid"

2.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar een onvoldoende en dus onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn gezinssituatie en meer bepaald de individuele situatie van zijn drie minderjarige kinderen die allen de Belgische nationaliteit bezitten. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing woordelijk herneemt wat reeds in de verwijderings-beslissing kan worden gelezen. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de motieven gefocust zijn op een fair balance-overweging tussen de openbare orde en zijn recht op een gezinsleven in het licht van een verwijderingsmaatregel. Volgens verzoeker figureren er geen afwegingen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM die concreet vanuit de invalshoek van een inreisverbod werden gedaan.

2.6. Verweerder zet in de bestreden beslissing eerst op uitgebreide wijze uiteen waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker laat deze motieven volledig onbesproken waardoor ze overleefd blijven.

2.7. Vervolgens brengt verweerder onder het kopje *"artikel 74/11"* verzoekers specifieke omstandigheden in kaart, waarbij hij aandacht besteedt aan artikel 8 van het EVRM. Verweerder baseerde zich hierbij op een vragenlijst met voorgedrukte rubrieken, die werd ingevuld in de gevangenis aan de hand van verzoekers verklaringen, afgelegd in het Engels, en op een bijhorend *"RAPPORT DID"* waarin uitgebreid verslag wordt uitgebracht van het van verzoeker afgenomen interview. Ze dateren beide van 31 januari 2024 en bevinden zich in het administratief dossier. In de vermelde vragenlijst wordt in de aanhef duidelijk gesteld dat verzoeker bevraagd wordt in het licht van een verwijderingsmaatregel die verweerder beoogt te treffen. Maar hierin kan

ook duidelijk worden gelezen dat deze gepaard kan gaan met een inreisverbod voor een duur van 2 tot 20 jaar. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beperkt verweerder zich in de bestreden beslissing duidelijk niet tot het *“eenvoudig vaststellen van veroordelingen”* of het opsommen van *“strafrechtelijke antecedenten”*. Hij houdt rekening met de elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken. Hij maakt hierbij concrete afwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met verzoekers gezinsleven evenals met het hoger belang van zijn minderjarige kinderen. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat verweerder zich ervan bewust is dat verzoekers minderjarige kinderen de Belgische nationaliteit hebben.

2.8. Voor wat betreft verzoekers kritiek dat verweerder in de bestreden beslissing *“woordelijk”* de motieven van de in punt 1.17. bedoelde bijlage 13 septies *“kopieert”*, dit houdt niet ipso facto in dat verweerder verzoekers gezinssituatie enkel afweegt vanuit het oogpunt van een verwijderingsbeslissing en niet vanuit de invalshoek van een inreisverbod. Gezien wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat de impact van het inreisverbod op zijn gezinsleven *“op geen enkel moment concreet onderzocht”* of dat hierover *“geen woord geschreven wordt”*. Verweerder is immers onder het kopje *“Artikel 74/11”* duidelijk overgegaan tot een belangen-afweging waarbij hij rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven en het hoger belang van het kind. Hij besloot dat in casu de verschillende op het spel staande belangen waaronder het belang van het kind – dat zoals verweerder terecht stelt, een bijzondere plaats inneemt bij deze beoordeling – niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat verzoekers persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat de *“alternatieven”* of de keuzes waarop verweerder wijst die zijn gezin kan maken, met name mee afreizen naar Nigeria waar ook verzoekers echtgenote is geboren ofwel in België blijven, waarbij ze contact kunnen houden met verzoeker via periodieke reizen en/of moderne communicatiemiddelen, enkel relevant zijn voor de verwijderingsbeslissing en niet relevant zijn voor de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Uit de bestreden beslissing kan voorts niet worden afgeleid dat verweerder eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing het onafgebroken samenzijn van zijn gezin verhindert.

2.9. De door verweerder gedane belangenafweging kan niet aan het wankelen worden gebracht door verzoekers overtuiging dat ze geen rekening houdt met de concrete noden en mogelijkheden van zijn gezin. Met zijn betoog dat omwille van financiële en praktische overwegingen, de fysieke bezoek-momenten van de kinderen in Nigeria drastisch beperkt of zelfs onmogelijk zullen worden gedurende 8 jaar, kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker vertrekt van het uitgangspunt dat zijn gezin de keuze zal maken om in België te verblijven. Verzoeker poneert dat verhuizen geen optie is voor het gezin, maar dit wordt niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Verzoekers echtgenote is zoals gezegd geboren in Nigeria, waardoor het land voor haar niet onbekend zal zijn en verzoekers kinderen zijn nog jong zodat ze kunnen worden geacht zich vlot aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Ten tweede betreft verzoekers betoog inzake financiële beperkingen niet meer dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Ten derde weerlegt verzoeker hiermee niet verweeders overweging dat contact kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke (en dus niet regelmatige) reizen om zo de gezinsbanden te kunnen onderhouden. Verzoeker acht het praktisch makkelijker en financieel haalbaarder dat hij naar België komt tijdens de laagseizoenen wat veronderstelt dat hij niet het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, maar het feit dat dit hem beter uitkomt, houdt niet in dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. De bestreden beslissing laat voorts de mogelijkheid voor verzoeker onverlet om de opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod. De Raad ziet verder niet in hoe aan de verwijzing naar moderne communicatiemiddelen afbreuk kan worden gedaan door verzoekers opmerking dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn echtgenote en kinderen regelmatig langskwamen in de gevangenis en het gesloten centrum. De verwijzing van verzoeker in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad van 25 maart 2021 met nummer 251 642 kan niet tot een andersluidend oordeel leiden. Los van de vaststelling dat er in het Belgische rechtssysteem geen precedentenwerking uitgaat van arresten, heeft het aangehaalde arrest betrekking op een situatie die niet verzoekers situatie betreft. Zo heeft het aangehaalde arrest betrekking op een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar aan een verzoeker van wie verweerder betwistte dat hij een beschermenswaardig gezinsleven had met zijn driejarige dochter. De relatie van de verzoeker met zijn partner was afgebroken wat een bijkomende hinderpaal vormde voor hem om uitsluitend contact te onderhouden met zijn dochter via moderne communicatiemiddelen. Dergelijke hinderpalen stelt de Raad in casu voor het onderhouden van de gezinsbanden vanop afstand niet vast, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds gehuwd is met de moeder van zijn drie kinderen die een leeftijd hebben van respectievelijk 4, 10 en 11 jaar oud.

2.10. Waar verzoeker stelt dat het niet *“gerechtvaardigd”* is dat verweerder erop wijst dat hij zelf verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn gezin zich bevinden, dat dit argument altijd een inreisverbod zou rechtvaardigen, dat dit neerkomt op een redenering dat *“het kind kan bestraft worden, ontwricht worden uit zijn eigen gekende levenswereld omwille van de fouten gemaakt door zijn of haar ouder”* kan de Raad andermaal niet volgen. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat de overweging van verweerder dat verzoeker reeds vader was toen hij besloot strafbare feiten te plegen, dat dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kinderen en dat hij er zelf voor heeft gekozen om zijn situatie

verder te bemoeilijken, kadert binnen een bredere belangenafweging waarbij blijkens de bestreden beslissing ook andere elementen worden betrokken. Verzoeker weerlegt op geen enkele wijze de vaststellingen van verweerder dat hij reeds vader was geworden toen hij besloot strafbare feiten te plegen, dat hij hoewel hij een Spaanse verblijfsvergunning bezat geldig tot 24 juni 2019 als langdurig ingezetene nooit gebruik maakte van de mogelijkheid een verblijfsrecht in België te verwerven via tewerkstelling in plaats van inkomsten uit criminele activiteiten te putten, dat zijn kinderen steeds bij hun moeder hebben ingewoond en dit ook zullen kunnen blijven doen en dat zij al jarenlang de verantwoordelijke ouder is die steeds voor het gezin heeft ingestaan en dus de voornaamste zorgdrager is. De bestreden beslissing strekt er niet toe dat verzoekers echtgenote en kinderen het land moeten verlaten. De Raad merkt hierbij nog op dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, het gezin niet werd gevormd in rechtmatig verblijf, gelet op het feit dat hij zich steeds in een precarie verblijfssituatie bevond.

2.11. Waar verzoeker tot slot blijft herhalen dat de bestreden beslissing een onvoldoende belangen-afweging heeft gemaakt en *“geen coherente denkoefening”* maakt voor wat betreft het hoger belang van het kind, kan worden verwezen naar het voorgaande. Het belang van het kind heeft een primordiaal karakter maar het heeft geen absoluut karakter. Waar verzoeker nog betoogt dat *“kinderen die opgroeien in afwezigheid van de vaderfiguur, aanzienlijk veel meer kans maken om op latere leeftijd een delinquent gedragspatroon te ontwikkelen”*, dient de Raad op te merken dat gelet op de gerechtelijke antecedenten van verzoeker niet blijkt dat zijn aanwezigheid deze kans zou verlagen.

2.12. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van artikel 8 van het EVRM en de erin vervatte criteria, toont niet aan dat de gedane belangenafweging in het licht van dit verdragsartikel in casu op onzorgvuldige wijze is gebeurd. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker geen in België gevestigde vreemdeling is en alhier op illegale wijze vertoefde. De situatie van verzoeker is dus de situatie van een vreemdeling die om een eerste toelating verzoekt (EHRM, 23 juni 2022, Alleleh and others v. Norway, arrest 569/20). De vraag of er sprake is van een inmenging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM is derhalve niet aan de orde. Hieruit volgt dat de arresten Boultif en Üner van het EHRM, en de hierin vervatte criteria, die handelen over de situatie van (de uitzetting van) gevestigde vreemdelingen, en niet van personen die – zoals verzoeker – nooit tot een verblijf in het gastland werden toegelaten, in casu niet dienen te worden toegepast.

2.13. Verzoeker toont met zijn betoog en de stukken gevoegd bij zijn verzoekschrift niet aan dat verweerder bij opleggen van een inreisverbod met een duur van acht jaar de specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd, noch dat hij disproportioneel of in strijd met artikel 8 EVRM heeft gehandeld. De stukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift en die aantonen dat hij de vader is van drie Belgische kinderen wordt niet betwist, evenmin als zijn huwelijk met J.O. Dat zij verzoeker kwamen bezoeken in de gevangenis wordt evenmin betwist. De enkele foto's van verzoeker met zijn kinderen kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker een familieleven met hen leidt, wat evenmin wordt betwist.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA